

Олег ГУЦУЛЯК

ПТАХИ ТА ЛІЛІЇ

ПОЕЗІЯ

ІВАНО-ФРАНКІВСЬК
1999 р.

Літературно-художнє видання

Проект-касета “Інсталяція”

Олег ГУЦУЛЯК

ПТАХИ ТА ЛІЛІЇ

Поезія

Івано-Франківськ
1999

ГУЦУЛЯК Олег Борисович народився 11 липня 1969 року в Івано-Франківську, закінчив філологічний факультет Прикарпатського університету імені Василя Стефаника, літстудію "Зав'язь" (керівник — канд. філолог. наук, письменник С.Г.Пушик), обласне молодіжне літоб'єднання "Іскри юності" при обласній організації Спілки письменників України. З 1990 року — головний бібліотекар бібліотеки університету, кореспондент львівської газети "Голос нації". Редактор відділу геокультури журналу філософії візуального мистецтва та культурології "Плерома". Автор наукових публікацій та роману "Адепт" (у співавт. з В.Єпиківим, 1995, журн. "Сучасність"). Поезії почав друкувати з 1990 року у місцевій періодиці. Автор добірок у журн. "Перевал" (1993, Ч 2) та "Світовид" (1995, Ч. 4), антології "Початки" (1997, вид-во "Смолякани"), а також — книги поезій та перекладів "Нумізматика вирію" (1996, проект касета "Тетрархія").

"Ігри та лілії" — друга книга поета, члена Асоціації Українських письменників (АУП).

Бібліотека педагогічно-мистецького часопису

"Альма Матер"

Свідectво: *Серія ІФ № 216*

Головний редактор *Євген ГОРДИЦЯ*

Ж.С.
присвячу
за щирість
і безпосередність

Автор

TAPA

Тара ("зоря", "спасителька") у наших пращурів — арійців була образом безмежного співстраждання, яке, разом із вірністю та славою, може бути повністю втілене тільки через взаємини ^{чоловіка} чоловіка та жінки. Слід прагнути до цієї повноти (Плероми). Її символом для античності був "Золотий вік", коли панувала на Землі богиня-діва Астрейя ("Зоря"), тобто арійська Тара. Але через погіршення взаємин між людьми богиня відійшла на Небо, де стала сузір'ям Діви. А арійці розповідали про викрадення Тари богом Місяця Сомою та її визволення мужем, наставником богів Бріхаспаті. Повернення Астрей, начебто, відбудеться у майбутньому — і знову наступить "золотий вік", тобто людство повернеться, у певному сенсі, у той вихідний стан, в якому воно перебувало до епохи одержимості власною матеріальною винахідливістю. Звичайно, це не буде поверненням у кам'яний вік, але людям доведеться навчитися знову "вписуватися" не тільки у природні цикли біосфери, а ще, у зв'язку із відродженням теологічного, в якому "...духовне відродження залежить від спільних дій волі людини та благовоління Бога" (Йонезі Масуда), навчитися входити у новий еволюційний стан — ноосферу (у термінології арійців — це Будхі, "Мудрість", син Тари та Соми). Це входження можливе тільки через осмислення людиною самої себе у творчій діяльності, що втілена у драмі — акті "проводів" минулого, його "вбивств", "прощанні" з ним, у подоланні тих чи інших явищ, які претендують на абсолютну вартість, і між якими, власне, проходить корабель Одиссея. І у створених ними згубних сферах — чи то між скелями сирен, чи то у печері Поліфема — єдино стає Уможливлення (Плерома) досягнути, що реакції дійової особи на випробовування, коли воно справді почнеться, "...годі зважити, або виміряти — а отже, й наперед науково оцінити, — з огляду на саму їхню суть, а саме вони формують сили, які реально визначають результат, коли відбувається сутічка (наприклад, з Поліфемом за Життя, з Драконозмієм за Панну, — О.Г.). Ось чому найвидатніші, найгеніальніші полководці визнавали, що існує елемент воєнного успіху, який не піддається жодному означенню. Якщо такий полководець був релігійний, він приписував свої перемоги Богові, як Кромвель; якщо ж просто забобонний — для прикладу можу назвати Наполеона, — то говорив про свою зірку, зійшла вона чи не зійшла..." (Арнольд Тойнбі). А український поет оголосив про це так: "... і зоря тасмну має владу, первозданна ніби коляда" (Юрій Андрухович), зоря, що дуже нагадує те "темне непроникне ядро" в концепції Карла Юнга, яке при всіх умовах неізнанаване і легко поєднується з ідеєю Бога. З цього "ядра" (Індра, у термінології арійців) і виходить життєва сила, даюча енергію для всіх психічних

процесів. Реалізація цього духовного начала у людині виступає у творчості, бо вся наша земна творчість є радістю, котра переплетена з глибокою тугою, тягою до досконалого та ідеалу, що усвідомлюється у самозамиканні ("круге", "кручине") особистості за допомогою певного знаку Блага — традиції, котра "... є власне доля" (Дмитро Чижевський), "справа честі" (Максим Розумний), "комплекс Герди" (Володимир Єшкілєв). А той, хто, за словами засновника плеромічної феноменології, чує у собі її позов, "... хто прагне-воліє ПЕРВИННОГО, не може не визначитись у собі і для себе як ВОЇН, поставлений на площину баталії за Первинність" (В.Є.), за генетично детерміновані та відібрані у процесі розвитку живого зразки поведінкових реакцій, характер яких полягає у тому, що кожна особа спершу поділяє інших на своїх і чужих і усвідомлює свою реакцію як соціальне відображення Божественного космічного творення — проникнення Божественного в Хаос. А проникнення у Хаос є агресією, і таємний смисл агресії полягає в тому, щоб уникнути її з боку Хаосу і його носіїв, "не-своїх", слід здійснювати агресію знову і знову, бо тільки в небезпеці, у загрозі смерті, у "полку" постає особистість сильною і міцною, спроможною до влади (латин. *imperiūm* "влада", "володарювання" < *im-rego* "здійснювати владу" < "обробляти (землю)", до перебування В ЛАДІ (*im-rego*), у КРАЇНІ (від ст.-грецьк. *KRAINO* "оброблена (земля)", "здійснювати", "володіти")):

"...і виросте залізним дубом Рим з міцного лона скитської Еллади"

(Євген Маланок),

"... Над рідним простором Карпати — Памір,
Сліпуча і вічна, як слава,
Напружена арка на цоколі гір —
Ясніє Залізна Держава" (Олег Ольжич)

"... Поглянь угору — бачиш-но — зоря,
на біль скипіла, в ярий крик волає.
Край починається і в муці твердне,
щоб завтра заряхтіти кришталем" (Василь Стус)...

* * *

"До побачення!"? До побачення,
а не в Лету зі словом "Прощай..."
Дні з тобою — у серці позначені,
наче ралом продер ратаї.
Ти забудешся. Звикнеш. Відмолишся.
Ніч сотвориться у небуття.
І не буде мене у довколишнім,
і у пам'яті навіть. Шлях
(навіть він!), а забуде кроки
наших мрій до утїх і сліз...
Так, звичайно, найперше — спокій
снів, що з неба привозить Віз...

2.11.1995

* * *

Моя жінка буде мулаткою
(як не тілом, то хоч душею),
причащатимусь, мов шоколадкою,
з її вуст я коханням. З нею
я втечу на далекий острів,
де ні П'ятниця, ні понеділка,
де буятиме літо просто,
слугуватиме ніч-тубілка...
і її підніму на пальму
скуштувати солодкого плоду,
і складу строфу геніальну
про її наснагу і вроду,
і зірки танцюватимуть з нею
у безмежному шалі кохання,
і сповзатиме час змією
у траву із небес вінчання.

24.12.1995

* * *

І ще одні закрились двері. Ось
завжди таке трапляється, хто дуже
чекас на запрошення. Когось,
напевно, це навчить, когось — напруже
відважитись в середину ввійти
вхопити милу долю за зап'ястя...
А я не знаю за якими ти
заховане, моє маленьке щастя!

10-11.1.1996

* * *

Ні шансів, ні надії, ні чекання?..
Зникаю відсвітом зеленим мрій і снів.
Виводжу душу будням на заклання,
жерці-хвилини радо звершать дні.

13.2.1996

* * *

Душа — заручена із Богом.
А тілу — зникнути в землі.
Тобі одній буде на спогад
обручка — щирість наших днів.
Це дар маленький.
Та, можливо,
про наші щастя і весну
повідас до світу диво —
кохання, збуджене зі сну.

17.2.1996

* * *

Ты — девушка моих ^{снів} снов. Опять
весне еще не заступит на царство,
из твоего тебя мне не отнять
и не найти губам моим лекарство
от волшебства твоих оленьих глаз,
от влаги губ, объемлющих надежду,
от вечности, укрывшейся от нас
обратно к нам в таинственное между...

23.2.1996

* * *

Я Лицар Снів твоїх. І Охоронць Брами
Земель-від-Сліз-до-Теплого Цілунку.
Стою на чатах, і вогонь — між нами
і келихом блаженства, повним трунку.
Мовчу я, у присязі меч торкнувши
тобі одній, і тихо в нашім замку,
і лезо блиски кидає у бувність,
і гордий щит гербом зорить світанку.
Я лицар Снів. До Ордена належу
ім'я твого на пагубу всезлу.
Щоночі сходжу я на Варти Вежу,
душа моя — за тятину на Лук
хоробророго Аттілі*. З рук твоїх
співатиме вона вікам могутнім!..
А потім — град шаленства щирих втіх.
Ти ними подаруєш тілу Сугність.
24-25.2.1996

* Аттіла — легендарний давньоукраїнський володар (пом.453р.), який розширив свою імперію від Рейну на заході і до Волги на сході, від Данії на півночі до Риму на півдні. Герой німецької Пісні про Нібелунгів та саг. Про нього написав роман "Меч Арея" Іван Білик.

* * *

Я бідний самарянин. У дорогу
мене покликала надії тиха зваба
лукавим поцілунком. Недотрогу
хотів завоювати. Та кааба*
постала на шляху могому в місто
і змусила творити чин собі.
Я бідний самарянин. Лиццю тісто
спекти хлібець у тобі, далєбі.

* Кааба — культовий камінь-святиня для мусульман

* * *

(за Жераром де Нервалем)

Весна в твоїх очах. І привітання щире,
і посміх лагідний ще сніжній холоднечі
спокушують мене дедалі повсякчас
в любові-гаїні сягнути глибонечі.
Весна в твоїх очах. І розпач від розлуки.
Сльозми моя душа омилась від спокус.
І ти у ній уже посаджена, трояндо,
тобі зашепотить в маренках хитрий Бус.

5.3.1996

* * *

Жалій, красунечко, жалій —
ти пропустила шанс.
У щастя мли, але без нас,
від'їде диліжанс.
Ти будеш у химерах див
ловити птаку снів,
але забудеш, що давно
вона втекла, а дні
твое чоло вінцем візьмуть
в обійми і у шлюб
і з ними ти ввійдеш, і тінь
впаде на щирість губ.

9-11.3.1996

* * *

...І знову мороз за вікном,
і радісна втома світанку,
коханої брови сном
майнули у Касабланку.
Застигли у зваби устах
сунічками пахощі літа.
Мені стало шкода їх так,
Що хочу, тремтячих зігріти!..

14.3.1996

* * *

Над тобою — зоря весни.
Наді мною — місяць розпуки.
Він у хмарах повільно зник,
її — палати, допоки руки
не забудуть утіх кохань,
доки губи в жазі, в екстазі,
доки князь твій не візьме дань,
доки ти — цариця фантазій!..

14.3.1996

* * *

Ти — королева, а я — не граф.
І не паж. І, навіть, не кучер.
Я у келії снів каліграф,
я відлюдник і книги обручник.
Я самітник, звіздар, поет.
Все шукаю щастю константи
і не знаю, що цей амулет —
Ти, сотворений Богом гарант.

15.3.1996

* * *

Не я сніданок принесу у постіль,
не поряд я, з любові добре п'яний.
Вчарований красою і у млюсті
себе клену за те, що сам кайдани
одяг без застережень і в довірі,
без сумнівів і роздумів... Дарма!
Тепер у тебе є придворний лірик,
йому всімхнешся раз лиш, крадькома.

16.3.1996

* * *

...А дзвінок цей знову був не твій.
Я відваги не знайду, не смію
і збираюсь в чергу в бакалію
здати тару з-під вчорашніх мрій.
Ми минули вечори і танці,
вулиці, цілунки і зиму...
Чи минем любов також саму,
не подавши навіть наостанці?

15/17.3.1996

* * *

І подих мій захоплює також,
коли ти йдеш, вдоволена собою
і вірністю, котру тобі п'тьмою
надійно зберігає ніч вельмож
шаленого кохання і втоми,
безмежних у довірі щирих втіх
і таїни, що викотить горіх
тобі під ноги, світові вагомий...

16.3.1996

* * *

Я люблю, люблю, люблю, люблю...
Хоч взаємність може не прийти,
та мережу ці свої листи,
вірю в чудо, так як журавлю
вірити в закінчення зими,
в те, що вирій він колись залише
і вітчизни милої крізь тишу
привітають радісно громи.

17.3.1996

* * *

Нехай це сказано було в урочий час!
В твоїх устах моя розквітла віра
і кришкою захоплюлася прірва,
і Слово в супряж обвінчає нас.

17.3.1996

* * *

Твоя мудрість вражас мене.
Як зробити щасливим — ти знала
і повільно влила до бокала
ізмарагду вино іскряне,
щоб повільно себе готував
пригубити утіху, і спрагу
цінувати навчився, як благо,
як предтсчю жаги забав.

17.3.1996

* * *

Я сумую без тебе сьогодні.
Не розраджують сонячні бризки
березневої повені. Низки
перламутрових днів до безодні
миттю зблиснуть у леті на щастя
і навіки... Ти чуєш, навіки
ми жадатимем цих реліквій,
та вернути їх нам чи вдасться?..

20.3.1996

* * *

Я знову йду і думаю про тебе.
Весни беріз на вулицях нема,
хоч календар говорить жартома:
"Повинен був відплисти білий лебідь".
Повинен був... Утома і журба,
минущість снів і зоряна алея,
і спогади про мандри Одісея
по днях, серцях, надіях і губах —
все відійде у сонячній пожежі,
зостанеться шляхетний чорноцвіт
і Віку Золотого стиглий міт
із рук твоїх закотиться за межі...

20/23.3.1996

* * *

Володимиру Єшкілеву

Ми живем — наче пси.
І вмирасм — неначе пси.
І, можливо, тому
вони віддані наші друзі.
Казематів і полісів
нас заковтують корпуси.
Ми Іони новітні.
Різниця, що ми — байдужі.

22.3.1996

* * *

Сказав один поет: "Не треба більше слів.
Те, що люблю — і це мене возносить".
Не відає, бідака, що любов —
це не послань коханій в небо стоси,
з яких він зможе щастя досягти,
вхопити зірку бажану й далеку...
Вірші ж мої, мов килим, простяглися
до ніг твоїх в святинь кохання Мекку.

23.3.1996

НОВІТНІЙ ГІЛЬГАМЕШ

... А справжня слава — це прекрасна
жінка,
що на могилу квіти принесе.

Ліна Костенко

Ідеалів не створюю я,
мур, шкода, будувати не вмю
і даремно втікає змія,
вкравши в мене останню лелію —
ту, що я у світ цей приніс,
за котрою здолав простори
океану безумства і ліс
скаменілих думок, і гори,
сподівався на втечу від сну
споконвічного в темені лоні...
Виглядатиму буду одну —
ту, в котрої в букеті адоніс...

24.3.1996

* * *

баронессі фон Павелче
Майбутній вік — царівсен і вельмож,
геральдики, фортець і майоратів...
та поки що у наших душах вождь
про рівність всіх продовжує кричати.
Його ж це когутячий спів. А ми
вже бачимо калений міст світанку
і Вершника, що вже під ворітьми
обітницю дас звільнити бранку...

24.3.1996

НАД ПОЕЗІЄЮ ЛІНИ КОСТЕНКО
"ЛЮБОВ НАНСЕНА"

Я злий, постесо, за віри Ваш. Віп —
довершення змісту і форми.
Вже краще не скажеш. У небі — кармін
і в тузі хвилинам кормиш
усі сподівання, утіхи і сні,
любов і розраду. Душі
втонули, мов "Фрам", у коханні. І зник:
у обрій крик чайки на суші...

26.3.1996

* * *

... А будні знов тожонять зі слотою.
і їх не люблять, і від них ідуть,
і морщать ніс, що змушені весною
все обминати талу каламуть.
Вони того не знають, непривітні,
що для кількох ковтків цього добра
(звичайні води в ріках надто бідні
в своїй структурі) здолано моря
птахами у негоду і від корму,
від вирію до холоду... Але
ковтне маленьке краплю чудотворну —
коханням пісня в серці оживе.

29.3.1996

* * *

А я тобі пробачу все одно.
І не надійся, що мене образиш.
Любов, звичайно, тільки у кіно,
але між нами більше щось. І назви
йому ще досі не придумав люд,
лукавий і до ідолів вессхильний...
А може, й добре, що цю тайну Будд
лиш знаєм ми, а решта всі — стерильні
від неї на роки і на роки...
Хоча колись, можливо, і їм буде
відкрито тасмницю і стежки
до зла заміс, мов снігами грудень...

31.3.-1.4/7.4.

1996

* * *

Сірано де Монжуа (1869 — 1942)
баронессі де Полі (1877 — 1954)

СОНЕТ

Ви гралися просто, а я, дурний, вам повірив,
у щирість і ніжність, у вашу любов, доброту...
А ви тільки гралися... Потім сказали: "Ту-ту!
Пішов пароплав" — і зникнув у обрії сірім.
Заснули в каюті без жодних докорів, неначе
в дитинстві метелику крильця його обірвали,
пустуючи, в грі, їх кинули з вітром в тривалий
політ до Парижу... Тепер захмеліли добряче —
про щастя в достатку з коханцем уклали прогноз

перлина примарна та діє завжди, мов наркоз, —
і вам вже не вийти із чорних морів меланхолій.
Та вас, баронессо, люблю. Це єдине з принижень,
що вічно готовий нести я із тижня в тиждень
і щиро за цей тягар буду вдячний долі!

1896

переклад з французької

2/6.4.1996

* * *

А квітень просто не встиг.
Словами сама відхилила
і кинула долі в немилість
у дні на початку відлиг.
А що їй? А що? Любив?
І любить, кажете? Можже...
Та це вже щось не тривоже —
старенький і збитий мотив.
І вічний, як світ... Одначе:
"Не люб він мені, не люб!.." —
і падає вирок із губ,
тому, ненароджене, плаче...

8.4.1996

* * *

Без тебе і веселоців нема,
без тебе і Усесвіт весь немилий,
і щастя з рук, немов у воду змилось,
і втратив пелюстки від вітру мак.
Без тебе сум... І він якийсь не той,
і все чуже, злостиве і химерне...
Та все ж є віра у часи повернень
у рай земний, де обвінчас Ной!..

11.4.1996

* * *

... А я біля вікна. Ти ж, знаю, поруч.
І дощ іде. Довжезний і сумний.
Розмито ним стежки усі на гору
кохання, щастя, де царюють сни,
де вічне літо з буднями сплелось,
де дибас маленьке (та своє!),
де власну пісню небові колосся
шепоче віддано, хоч те громами б'є!..

16.4.1996

ХТО ВБИВ ЛИЦАРЯ?

Ти навіть не вігасяся? За що?
За те, що полюбив чи те, що мушу
в терзаннях гарувати серце й душу,
чи учинив із дураців, грішок?
Тобі ж видніше... Суд твій — понад всіх,
і вирок — як закону повна міра.
Можливо, з рук твоїх ось ця офіра*
і є любов чесніша для двох...

*Офіра — "жертвопринесення"

18.4.1996

* * *

А я все одно? Все одно?
Ти можеж сміятись досхочу,
ти можеш поблажливо в очі
поглянути, але давно
я знаю, що це тільки гра,
що в тебе все це від нудьги...
Та все ж твої береги
не втримають в руслі Дністра!

19.4.1996

* * *

... А які ж ми були щасливі!
І кохання "лилось, мов вода",
а тепер — хоч краплиночку зливи:
наші квіти в'януть в садах.
Помирають зражені, юні,
так їм хочеться сонцю цвісти!..
Потопталась по них красуня
в черевичках для слякоти
на "життєвих дорогах"... Вечір.
Але й він не оплаче любов.
Сльози в тузі скує холоднеча,
бо розтопчеш наступну ти знов.

20.4.1996

* * *

Спасибі, Боже, що її люблю,
що марю нею і молюсь за неї,
що навіть суд прийняти в Пригансі*
за неї зможу і утіх петлю
вона навчила душу розірвати,
зробити крок до Тебе і знайти
серед молитв і щирих, і простих
розраду серцю, як очам — агати,
коштовності і золото... Авжжж,
сказати теж я можу із Тобою,
хоча тепер без неї, самотою:
"Моя любов — як дух морських безмеж..."**

* (грец.) "судилище"

** рядок з поезії Маріо Грассо

21.4.1996

* * *

Тобі стало нудно? Що ж,
невдалий із мене паяц.
І повний вийшов "абзац"
в П'єро із Мальвіною. Дрож
від тіні лишень бороди,
хоч навіть тепер Карабас
без неї. Належим до рас
ляльок театральних завжди...

23.4.1996

* * *

В полоні розуму лиш той, хто не кохав.
Лиш той, хто світ не здивував тобою,
лиш він в полоні, він серед роззяв
найперший і глупівший повнотою
байдужості... Реальність — морок снам,
до них крізь нього не проб'ється вічність.
Але чого це я?.. Мерсі, мадам,
ми всі живем у вік сомнамбулічний.

23-24.4 1996

ЩО ВІДПОВІЛА ЕЛАЙЗА ДЕЙ?

... *край наш не Ельзас.*

Петро Мідянка

Я на тебе чекатиму в царстві диких троянд.
Ми на березі снів привітасмо мовчки Сонце.
І, сповідники ранку, зухвалі вітри доконче
обірвуть пелюстки, віднесуть їх на спокій до Анд,
в протилежність, до зим, у сум'яття, у холод і
смерть,
де печери, з яких вийшов щоякнайперший Інка,
Сонця син... Філіжанка кави і грінка,
відблиск світла запав у чорну журбу круговерть,
що створила твоя золота малесенька ложка.
Посміхнешся і скажеш: "Я хочу, милий, в Ельзас,
там троянди, і вічність, застиглу у камінь, для нас
розтлумачить в соборі флейтою ніч-ворожка..."

27.4.1996

* * *

Хоч рими банальні, а фрази — прості,
та в них — моє серце.
Світися завжди на моєму путі,
не сердься...

28.4.1996

* * *

Я вбивцею бути не можу.
Любов хоче жити і жити,
хоч, звісно, в душі є критик
і пильну для неї сторожу
влаштовано долєю... Все ж
я вірю веселим очам,
хоч в смутку з твоїм ім'ям,
як завше, світанок цей теж.

30.4.1996

* * *

А вчора здалося — то лілія біла розквітла.
А то була ти. Веміхалася тепло губам.
І в серці загув надовго шаманський тамтам,
повисло петлею кохання, начебто титло
без букви ; і знову ж про тебе, знову.
Чи в білїм костюмі, чи в джинсах, чи в шовку, чи...
Завжди будеш ТИ зі створених Богом причин
утїх неземних найперша бездоказово...

21/22.5.1996

* * *

І тополиний пух в вікно.
Червнєве людство, щєбіт, мрії,
а милої для серця вії
навіюють міцнішим сном.
Навіюють... Думок парад,
шеренги, корпуси, бригади
зникають у НЩЦО... Номади —
і їх пожре утїх Багдад.
І їх пожре... І в Станїслав
ввійде когорта майордомів
від віртуалу, і у втомі
віддаш у позі свій анклав.

2.6.1996

* * *

Ця любов — через мільйони літ,
крїзь період Крєйдяний і бронзи,
знищуючи посмішку у бонзи
профанїчних кланів і болїт
маргінальних кресів... Очі — повні.
Повний Місяць. Круглиться живїт.
І танок в надїї Афродїт
над проваллям вічності ти сповниш...

30-31.7.1996

* * *

Герой помре. Ліричний чи епічний,
звірок-сдиноріг чи просто бик,
і буде в небі чисто символічно
шляхстно чистий пави Сонця крик.
О панно Паво, з крашанок у світ
ви приведете три зорі для Ночі
і їм священний у колядці міт
очей буття утіхами наврочить.

16-17.8.1996

* * *

Цей світ пустий, порожній, несерйозний.
Без гравітації кохання і наснаг
вмирає, наче шкапа-Місяць, в снах,
мов всохла квітка в клумбі, в котрій кожній
рослині суджено з цвітінням відійти,
привабити, духмянити, віддати
нектар на мед, а потім в певні дати
закінчити свій вік і бути тим
утішений, що в день немарно хоч
з комахами і вітром забавлялась...
А ти стоїш і в серці жаху галас
клене тебе за вже не збутість проц...

22.8.1996

НА ДЕНЬ АНГЕЛА

...Залишається тільки вірити:
Вірю, ластівко, в крила твої!

Микола Руденко

Чи я люблю Тебе понад усе?
З Його ти волі нагорода й фатум;
і вже ворожить доля нам про дату,
коли у скіпажі по шосе
нас супроводять визнати у світ,
що Таїнство — величне, і не в силі,
а у смиренні, не в піснях ідилій,
маленьким щастям обіймеш zenit
і подаруєш віри повну Чашу,
наснаги для кохання і добра!..
А поки що на тобі днів чадра,
а в мене — щирість слів із "Отчешашу"...

4/8.9.1996

* * *

і знову Місяць буде круглим. Знову
сезон врожаю. Скошено поля.
Розтоптано надію. Мов полову,
любов розвіяв вітер. Скитський шлях
зник в невідомім обрії. І мряка
в душі передчуvas осінь. Ти ж
вдоволена собою і в Монако,
у Касабланку, Ніццу чи Париж
із обранцем вояж здійснити мріш
(машина, хата, пшриц, валюта, речі!).
Це так банально і так завше, Зміс!..
Але й молитва вічна кожний вечір...

24.8.1996

* * *

... А осінь знову захопила право
і, наче жертва, світ зійшов багряно
у послусі, і падаеш, октаво,
в порожній келих, що на фортеп'яно,
з промінням грати втіху для сердець
усупереч вітрам, дощам, морозам,
щоб нагадати, як цвіла мімоза
і вартовим у неї — Місяць-жрець.

9-10.9.1996

* * *

Ти — мрія? Так. І справжнього — ні крашлі?
Моя уява? Ідеальний образ?
Чи, може, владолюбна ритму кобра,
що вигин в неї, наче тіло шаблі,
теж смертоносний і в красі водночас?
Чи згинуті з любові серця — зуба?
А може, все простіше? Тільки згуба,
однаково, моя ти парубоча.

3.10/10.11.1996

* * *

Сьогодні день Дмитра святого. Дим
волочиться, мов по надіях вечір,
і ніч німа лиш підставляє плечі,
і лист упав останній, наче Рим,
закономірно, золотий, дощем...
Молитви вдарить дзвін по сусті,
вуста твої припинять втечу втіх,
і завмирас серце вже до щем...

8.11.1996

* * *

У бабинім літі забувсь листопад.
Ще літня царює спідничка.
І дата червона змінила парад
на кроки твоїх черевичків.
Червоних? Нехай. Календар їх на мить
згадає наступного року...
Вірш аполітичний? Та ж серце — щемить,
ще трішки — і рангом, знаскоку
захошиш зимову тим часом мою
замріяну душу вогнями.
І битись в пожежі їй, мов солов'ю
у клітці увись, до нестями!..

7/22.11.1996

ТИ — МЕНІ

Зачекай Зачекай
Свічка
вологою восковою
фігуральнить пам'ять
Зачекай Зачекай
Ще Місяць Ста Снів

11.12.1996

* * *

...Ось, Наталю, чому в марах сонце, сумне,
ось навіщо згортається небо!

(Так і вітер нехворі століття жене,
так і дзвони скликають молебень).

...Ось, Наталю, куди погляд твій і рука
застигас із джоксром ночі!

(То примара, повір, то шумить осока,
то хвостом миша трави толочить).

...Ось, Наталю, які ти чекаєш слова
і кого — Казанову, Жофрея.

(Власник банти Ста Снів тихим поступом льва
підкрадеться і зробить своєю...)

16.12.1996

* * *

...А весла радісно у хвилі часу б'ють.

Лиш лагідно поглянула — й доволі

утіхи серцю битись від сваволі

очей твоїх і вуст, і весен путь

у океанах зіркою твосою

благословляти... Плату візьме ніч.

А поки що ми стоїмо опріч,

на нас плести гірлянди Гіменю*.

*Гіменей — античний бог шлюбу

15-16.2.1997

* * *

Край світу, мов птах марабу.
Мов бук у сосновому лісі.
Мов вечір весільної пісні,
блукаю між диско й табу,
між долями вуст і танців,
між димом і снами вин,
вечірок, дівчат, роковин,
між парами щирих коханців,
між вдатних постів і муз,
між ангелів і пілігримів,
між масок, персон і гримів,
між риб і прозорих медуз
у морі марног. Я шукаю
твій посміх, Наталю, твій сум
і погляд, насиче у пум
священних лісів Парагваю.

21.5.1997

* * *

Як феніке золотий з коштовністю у дзьобі,
у райській сад потрапити раптово
з молочними джерелами. Тут овоч
небесний зріє, а пустеля Гобі
цнотливо береже пляхи, як діва.
Праворуч — паєтя, на десерт — нектар
розлито в келихи (Тут інший календар).
А розмарин, троянда чайна — зліва.
Чарівні пахоці, духмяні пелюстки,
вологі лілії, гірлянди і прикраси,
а на альтанках — лози-ловеласи,
зустрічні і втікаючі стежки
думок і мрій, пісень і медитацій,
молитв, обітниць, сліз, подяк і снів
і втеча в небо милих серцю брів
орлиним летом. Дичину на таці
з очима сарни піднесе служниця,
вина подасть утіхами вустам,
введе руками, пестячи, в іслам,
і стан напруже луком, мов вовчиця.

30-31.5.1997

* * *

Втікати в рай на яблука та вишні,
троянди, чорнобривці, васильки
і білі ділії в ставках. Звивати в пишні
тисячоліть букетники роки.
Втікати в рай. У літо, Сонце, ранок.
У ластівок небесні віражі.
У спів щасливий визволених бранок
аж до нічних купальських ворожінь.
Втікати в рай. Втікати знов до Тебе.
Крізь сумніви, обмови, перепони.
Туди, де смутку плаває наш лебідь
(стрілою в нього вілять Купідони).

4.06.1997

* * *

Тільки Ти кожен вечір. Ти.
Слід лиш Сонцю піти на спочинок,
образ Твій постає з темноти,
осяває химерний будинок.
Мов свіча у долонях горить,
обпікаючи пальці і серце,
посміх Твій на вустах. Кожну мить
ми є ті, хто упали у герці,
визволяючи Панну... Дракон
переміг, але знову і знову
налаштовує лук Купідон —
і у лицаря в грудях любов'ю
розквітає троянда. Тобі
піднесе принц її в подарунок
у Ста Снів Полум'яній Добі
за цнотливий і вдячний цілунок.

8/12.6.1997

Ти с, але разом із тим — відсутня.
 В мосму ти серці, та в іншого — серце твос.
 На тебе заведено надто ретельне дось,
 мов на Нессі з Лох-Нессу. Хвилі озера смутно
 шотландського дива легенду шепочуть
 (воно, чудо, існує в чужій далекій землі).
 А в нас довкола — буденно, як взагалі;
 без казок нещодавніх сумно дуже, напрочуд.

17.11.1996/19.6.1997

НА ДЕНЬ НАРОДЖЕННЯ Н.С.

Магія чорна троянд у букеті — тобі.
 Оксамитовий вечір, ревнивець, потрапив у пастку,
 подиху п'яну губи сповідують казку,
 золотом присмерку свічка зорить ворожбі.
 Осінь як осінь... Ти — не така, як завжди.
 Дике ненавчене в небо нявчить кошеня.
 Порух долоні грайливий, і мов навмання,
 стер на піску останніх освідчень сліди.

4-5.9.1997

АТАРАКСІЯ

Загнічені свічки слабкої долі
 маніфестують обрій. Край зими
 весну врізає в обширі. І кволі
 мандрують сні в щільній тіней самих.
 Ти вип'єш каву. Припалиш цигарку.
 Стечеш за димом подумки до ніг
 і тихо-тихо із вікна на аркуш
 впаде лискучий промінь. Спостеріг
 очей байдужість і відхилень вдачу,
 і темний-темний згусток на душі...
 Окрасць хліба. Всім нам на додачу.
 І вимірів, напевно, ще зо шість...

27.1.1995

* * *

На снігу
розкридені обійми
привітають ранок
День і час
Розминулись в обрії
повільно
два птахи —
любіві віщий знак

7.3.1995

* * *

Пригорни до тіла ночі спокій.
Пощілуй в чоло — і відійди
номолитись у Дажьбожий окіш
відвернути Всесвіт від біди.
Хоч звучить це надто патетично,
та в струні кобзарського життя
народилась воля. Блискавично
впала в серце нам її сльоза.

7.3.1995

* * *

Ми зустрінемося там
Ми зустрінемося там неспороком
і в обіймах весни
ми зникнемо теплим дощем
і на нашому місці
зростатиме вечір високо
і духмяно жакхтітиме
щастя надій чебрецем

7.3.1995

* * *

На чорному пні
На чорному чорному пні
сиділа ворона
сиділа ворона сиділа
Довкола біліло
вологою білих слідів
а чорна ворона
а чорна ворона сиділа

13.3.1995

* * *

А завтрашній день
загубиться десь між віками
і березень всім подарус
пахучу весну,
і сонячно так,
і сонячно щиро губами
торкнемо маленьке
коханнечко наше зі сну.

20.3.1995

* * *

Ми кохалися зранку.
Ще сонце ледь-ледь золотило.
Ще трава від зими
не зайнялася в зелені цвіт,
і серпанок роси
розгортався у масві танку,
і весняні дощі
вигравали нам безліч сюїт...
Ми йдемо ще в лісі
пошукати квітневу надію —
може, десь там вона
причайлась в кущах у красі,
а вже поруч весни
прошмигнули пожежні машини,
і натужно виспіває
соло чванливе таксі...

8.4.1995

* * *

Червоним заходом згорів самотній храм,
долин дороги скочувались в літо
і вмер за мною рин старезних брам,
і шарнав пам'ять, наче пранор, вітер.
Червоним заходом вертався Місяць в сні
з погордою на світ і днів турботи
і кликав в гості щирість до весни,
і вістував лелечі перельоти.
Червоним заходом вгорталася пітьма,
ховалась велич у чернечі шати
і тихо-тихо цвів кохання мак,
і ще ніхто не смів його зірвати...

13-18.4.1995

* * *

Осіпний лист закручений у тугу,
похмура паводь падає на тло
розмити мрії. Видуває фугу
у труби вітер, мов самотній слон.
А слідом дощ. Дує розлуки з ранком.
Лиш інколи гарчать автомобілі.
А киця спить. І ніжитьсь. Сметанку
її ніхто не вип'є в світі білім.

26.4.1995

* * *

Весняний сум одягся в білий цвіт.
Зелені сні блукають пишком світом
і тихо плаче перший прозеліт
від хвилювання серед плетив літер.
Химерних днів упевнена хода
вздвож автострад, і парків, і кав'ярень
минає, наче біла череда,
котру жене за овид сивий арій.
І зостається, чорний, чорний слід,
пляхетний ґрунт святилища і танців,
і золотий, мов сонце, щастя плід
впаде до рук коханий у багрянці.

1.5.1995

* * *

Ти — не прийшла. Чекати — марно.
Дурні надії — сміховинні.
Лягас травень квітом гарним,
дощами сходять мрії плінні.
Втекла від мене? Спалах злості,
обурення ганьбою зради...
А потім — лиш самотній острів,
думок незлічені паради...

1.5.1995

* * *

Ти не прийшла — мороз на квіт.
У вітах вмер пташиний щєбіт
і сум вхопив, неначе лід,
в своє всевладдя.
І на небі
нічному промені сузір'я
складуть симфонію прощання;
старий скрипаль старих подвір'я
запалить свічку. Вже останню.

3.5.1995

* * *

Майнула, не поглянула, пройшла
так впевнено, зі святістю мирською —
казок весняних впала долі мла,
розцвівши в квітку плачу за тобою.

4.5.1995

* * *

Процавай, кохана, процавай.
Ця весна не наша. Доля, фатум.
Посміхнемось їй — і небокрай
зникне, розпадеться поміж дати
наших несотворених діянь,
у критичнім втоне реалізмі
і гладінь в тональність хвилювань
відіб'є верби молитви слізні...

5.5.1995

* * *

вчора це почалося:
в твоїй душі
заспрагла квітка
сьогодні осипалась
від мого доторку
а треба ж було напоїти ґрунт

14.5.1995

* * *

з часом ти пунктуальна
в танці завжди тактовна
на щирість даруєш хвили
але вічність настільки ж лукава
як і посміх твоїй миті

14.5.1995

ЛЕКСИКОН

Українське:

"вічність" —

це погляд у вічі

запереченню буттєвості

"слово" —

це перебуття з

намаганням впіймати обшпир

"ніч" —

це відсторонення

до ще однієї змоги

Російське:

"вечность" —

це погляд у вічі

але буттєвості

"слово" —

це перебуття з

намаганням впіймати тему

"ночь" —

це відсторонення

до зради

14.5.1995

* * *

I

Коли повертаюся
твоя ім'я
мимоволі зринає з губ
у березень пам'яті
а ти якось
посміхасяя впривсно
мріям

II

одного разу
я зник
в глибинах твоїх очей
Тепер мене утопшеного
хвили життя гойдають

16.5.1995

* * *

... Ми говоримо: "Дуже далеко";
... а житель Вогненої Землі посоромить
нашу аналітичну премудрість
семикладовим словом, буквальный
зміст котрого — "дивляться один
на одного, кожен очікуючи, що інший
викличеться зробити те, що обидва
хочуть, але не можуть зробити"...

Мартин БУБЕР

Спасибі вже за те, що Ти
мені не докоряла,
а мовчки слухала. Пробач,
пуста й німа ця зала.
Тут чуєм ми хвилині відтік
у вічність. І чекаєм,
хто перший зважиться. А рік
за роком гине взаєм.
І так минуть літа. А вік
замінить інший ходом.
Та тільки липи білий цвіт
в устах застигне льодом.

28.6.1995

* * *

Ивоне П-р

На рубеже твоих печальных глаз
все начинается бегство тень от плоти
и стынет память в сумерках; и вот ли
уходит ангел. И на каждый вес
ментальности сопящих прозелитов,
не знающих еще путей весны
(а лето как-то превратилось в сны),
тебе ль нести их тусклые молитвы
акронолям и площадям
сквозь листопад ухмылки вновь дерзвев
поры прозренья и эпохи перьев
поэтов или на прелесть всеских дам,
осознающих пагубность игры
с великим Сфинксом уз и каббалы?

14.7.1995

* * *

Александр Чулкову,
который "гоу ту Зрец"

Не вписался в генштаб... Не такое еще видел свет.
Путь растянут на жизнь в бессознательном смысле надежд.
То ли спутал тебя этот схожий славянский падеж,
то ли небо у нас потеряло живительный цвет?..
Не вписался? Ну что ж, мир банален свободою места.
На молитвы твои Бог, наверно, тебе и подаст.
Только очень обидно не бегство в желанный контраст,
только очень горчит отрезная искусственность жеста!..

15.7.1995

Владимиру Ешкилеву

Когда проникая сквозь дым и ограды времён,
 ты хочешь познать своеволие ижицы смысла,
 Лев в гости придет — и сознание утренней мысли
 в начале начал будет явлено в сказках племён.
 Когда, проникая в мистирию взглядов и бликов,
 ты хочешь узнать все ли таинство скрыто для нас,
 Рысь вот уж придет, — и, мурлыкая старенький джаз,
 прищурит глаза, с подсознанием схватившись дико.
 Когда, проникая и в глупость услужливых дам,
 ты хочешь сличить расточительность века и крошки,
 к тебе в услуженье придут милейшие Кошки,
 но цепь золотую себе уж оденешь ты сам...

16.7.1995

* * *

... Как ничтожен
 великий наш опыт!
 Владимир Ешкилев
 "Числа IV" (Ч. 202)

Убегай и храни. Возвращаясь, молчи и не верь.
 Тихо в сумерках в даль уплывает вишневое лето.
 И как-только забудем язык мы футарховых меток,
 оборвется струна, очень жалостно стукнется дверь
 и невинная грусть, все мятущая душу эстеток,
 упадет на песок, как от травли запуганный зверь.
 И тогда, наклонясь перед храмом и выцвевшим ликом,
 зажигая свечу и молитвы вверая устам,
 временами возврата не будет указано "там",
 как не будет и "здесь" современность уверена криком...
 Только в сумерках дня на престоле воссядет Он Сам,
 и, как молния, весть пронесется землею:

"Владыка!"

18.7.1995

* * *

Ирине Голод

Мир банален сценарием сесеа и лести,
наздод на мысли, видений Грааля,
и звуком скрипучего нотой рояля,
и поисков личности в Имени, чести
влекущих словами адептов Прохлады
в кружальщах ада, минуя мытарства
в пространстве и ложе... И как-бы бунтарство
на этом ристалище — песен номады.

20.7.1995

* * *

І осінь повернулася
І посміх
І золотаві кучері кохань
схилились знову віддано
О восьмій
годинник став
Духмянять сні
Герань

22.8.1995

* * *

не оману очей
не минущу красу
не пільму
що затьмарила мозок
я кохаю тебе
твій невдаваний сум
щирість губ
і усміхнений позирк

25.8.1995

С любовью, грустью и надеждой,
с осенним милым востерком,
я жду твоих шагов. Но вечность
скатает счастье в снежный ком.
Мы ждем весной, а может летом,
или под осень, наконец...
Но как-то робко в зимний вечер
к нам застучит судьбы гонец.

26.8.1995

* * *

Наталье Л-н

Когда я, проходя сквозь страх и бред,
к твоим глазам вернусь и в них останусь,
ты не уйдешь, и будет мило Янус
нам улыбаться. В синеве и лет,
и дней и часа не увидим свода,
звон башен упадет на наши плечи,
и, осень крестом, осенний вечер
нас встретит перевозчиком у брода.

26.8.1995

НЕОНОВЫЙ НОКТЮРН

Уходит август, медленно ступая
на лестницу, ведущую от снов.
Уходит лето, как Адам из рая
смирненно, тихо, без излишних слов.
Сливаются дни дождями на асфальты.
Недели тонут в глубине тоски.
Мелодии другим играют альты.
И унывает вечер на груди.

27.8.1995

ПРЕДЧУВСТВИЕ ДВЕНАДЦАТОГО ГОДА

1612г. — первое падение Москвы

1812г. — второе падение Москвы

2012г. — .....

В галерее зеркал я застыл персонажем
окосяма культур и Довлатовских схим.
Очень черный кудесник в Америке — стражем.
Очень белый волшебник в Украине — мим.
Отходя от пространства в тиннство "веди",
оставляя все "яти" и "точки" для риз,
не вернуть Вам потерянных черт, как Леведий*
не вернет древним уграм политик каприз.
И утраченных текстов века не извергнут.
И России метанья глупы и шумны...
Слава Господу, звезды кремлевские меркнут
и затончут всю Красную площадь слоны.**

*Леведия — прародина современных венгров на северо-восточном побережье Азовского моря, откуда их изгнали хазары и печенеги. На этом основании некоторые фашиствующие группировки венгров предъявляют территориальные претензии к Украине и России.

** "Цезарь" (Caesar) на финникийском (пунническом) языке означает "слон".

27.8.1995

* * *

Причерноморских конниц эмираты
втоптали в степь гордыню Византии...
Но где теперь они же? Цвет их линий
переломили на чалме караты.
Хан Хулагу, наиб Сеид, Джафар...
Их слава достигала стен Каира.
Но только не они были для мира,
а мир для них рабынь утех базар...

27-29.8.1995

* * *

Преданий эпических строки
мерцанием тусклых зеркал
вскам отразились. Широкий
их мир. И настолько же мал
он с нашей точки кипенья.
сегодняшних знаний, идей!..
Но что сберегут поколенья
из наших надежд и траншей?

29.8.1995

* * *

Марийи Мыкыцэй
на открытии выставки Юрка
Издрыка
"Графика. Живопись.
Трансильвания"
в помещении Ивано-Франковского
Художественного Музея

Спасибо Вам. Конечно, я не льщу.
Спасибо за внимание и кофе,
и очень милый вечер между шук
и пискарей культурантропософий.
Я много понял. Многое узнал.
И Вам, надеюсь, было интересно
(ведь собралось искусство на кагал!)
Но что там... Будя! Прошлое — известно:
их жалок мир, пустые словеса.
Гремят, как ведра, в глубине сознания.
И даже эхом каждый ухоть сам
себе должен, как-будто бы — "Титаник".

31.8.-8.11.1995

* * *

Старенький джаз
зігхас в теплій гамір
над втєчєю годин
в пїтьму повчань
і осїнь інша вже
і вечір з нами
не буде йти
вздовж вулиці у гості
потїшитись
з надїї мрій дурних
І ми вже інші
і онале листя
хоч золоте
та творить сірий ґрунт
І порожнєча слів
ґримальє мов відра
шукать водї у наших душах

1.10.1995

* * *

Арсєнію Несмєлову
"Россия отошла, как пароход".
Поэтому, как пароход, и тонет?
И не ронщи, что радиус растет
волны забвений тьмой на небосклоне.
Ее не извлекут из тьмы глубин
и поезд не потянет мончи к свету
к печи на перенлавку. Из судьбин
всех пароходов выпадет не эта
Россия няниц и России дна
жесткого и подлого обмана...
Ей гнить, и плесень выест письмена
с борта помпезных дел Левиафана...

22.10.1995

* * *

А наших вечорів і не було!
І сумно осінь пізня золотавить,
і сумнів раних зим сотворить тло
для дзеркала душі. Кінець вистави.
Пригасне світло. Опустіє зала.
Відкриють вікна хвацькому морозу.
Влетять сніжинки, граючись. Кимвала
торкнуться і лукавий знову розум
відмітить: "Не здригнулись. Туга струн
аж надто сильний вимагає поштовх..."
Сніжинка зникне. І мікронність лун
її хотінно буде тільки коңгом.

8.11.1995

* * *

Я, можливо, любив Вас.
Можливо, був Вам приємним
і, можливо б, розквітла
красою у спокій п'їтьми
матиюла між нами
а її називають коханням
Та якось невчасно
вдарили небом громи!

8.11.1995

* * *

Втікає вечір
зустрічєй наших долонь
у ніч вінчання
келиху любові
з трунком прощальним
Осінь відходить
у білому платті
у черевичках
у бойківськїм танці
від сподівань

18-19.11.1995

* * *

... А снігу білого насипано у душу!
Шумить у верховітті мрії вітер,
холодний аж до зашпорів. І мушу
мережити узорі з плетив літер,
щоб потім їх палити на вогні
нездійснених надій, і гріти пальці
малесенькому щастю. Тільки дні —
неначе в осад випадас кальцій...

10.12.1995

* * *

Вогню
непрозорої свічки
моляться
губи гуцулки
Лікування душі
відбувається
свійвом могутнім
любові
на верховинах
вини

30.12.1995

* * *

О.М.

І ще одні закрились двері. Ось
завжди таке трапляється, хто дуже
чекає на запрошення. Когось,
напевно, це навчить, когось — напруже
відважитись в середину ввійти
вхопити милу долю за зап'ястя...
А я не знаю за якими ти
заховане, моє маленьке щастя!

10-11.1.1996

* * *

...наш світозрід прагне щонайбільше
внутрішньої симпатії
і визнання, любові і здивування.

Вільям ДЖЕМС

Коли для світу готували вість,
а матері кутю варили в печах,
тобі милішим став, одначе, гість
із іншими словами. Холоднеча
твоїх убила квітку щирих слів,
скрутила у зів'ялий жмут довіру
між нами. І розплати вже засів
тобі чи відвернути за офіру?
Чи відвернеш її ти за любов,
злеяюну, але, однак, не збуту?
Розчавлена душа з-під підошов
моя розквітла в туги чорну руту...

12-13.1.1996

**ТАРАСОВІ ПРОХАСЬКО —
"МАКСУ МЛИНАРСЬКОМУ"**

**Auch bin ich in
Arkadien geboren*
Fr. Schiller**

Не хотів би я бути похованим
ні у Венеції, ні на кичерах,
хоч і любо було б зникнути
разом із містом у водах пам'яті чи
з цвинтарем давнім гуцульським.
Я, принаймні, згодився б на
Флоренцію або Оттаву, та
однаково через — надцять років
до мене в могилу опустять іншого
за несплату за місце
(така вже доля Західного світу!), —
тож краще маком червоним
свідком зостатися пориву вітру
Атлантик до фьордів
Торехавну.

*(нім.) "Я також народився в Аркадії"

13.2.1996

Гуцули — то помісь, у їхніх жилах влилася слов'янська кров русинів та монгольська уц, про перших нагадує мова, про других — назва народності та вся непокійна вдача, яка кривиться за зовнішньою холодною врівноваженістю, але зсенацька спалахує, немов вулкан Гекла...

Карл-Еміль Француз

Мій предок був огуз чи печеніг,
 відважний лицар Степу і Порогів,
 молитву він творив Вогню Доріг
 і Хий Моорь* у нього прудконогий.
 Він знав свій рід у сорок поколінь
 у глиб віків. В табун загнав сучасність.
 І Сорок Дів на небі в безгомінь
 ночей йому засяяли атласнім.
 Любив одну. Вона в його шатрі
 і господиня, і вітала танцем.
 І відпускала тільки на зорі...
 Нащадки нарекли його поганцем.

*(монгол.) "Повітряний кінь"

24.3.1996

Надії М-шин

Спасибі і за щирість, і за слово,
 за втіху і маленьку доброту.
 Але не можу викинути ту,
 милішу серцю, хоч вона і раниць,
 і, мов троянда, і цвіте, і вколе,
 і душу рве й лікус водночас.
 тобі спасибі... Але про запас
 твою ідею не запам'ятаю,
 лукавити не хочу. Щастю — бути!
 А з ним любов. Солодка і гірка.
 Твоя ж бо доля у траву, баска,
 зайшла на пашу ненадовго. Вір.

22-23.4.1996

* * *

Наталії. Л-н

Кодись я любив вас. І ви про це, звісно, знали.
Не треба шляхетного жесту, усміхів, дружби.
Тікайте далеко із ним. У кохання, а ну ж бо!..
Хто знає, яке ще вам доля готує моргале?
Втікайте, ідіть. Танцюйте, якщо вже так дуже...
Весна і цвітіння. Природа. Любов і краса.
Не треба лиш жестів. Вони — на поганого пса,
для Божих пророків, покар і свавільних
відчужень...

16/19.5.1996

* * *

Наталії Л-Н.

А тінь з твоїх очей усе не йде.
І досі в нас цей день без прохолоди.
Каприз великий навіть є в природи,
то в тебе — й поготів. І молоде,
пробач, вино тобі не посмакує,
оскотою застигне. У думках
нікому ще не винна щось дочка
щодень той день тобі згадає все!

7-8.6.1996

* * *

Уляні Глібчук*

Ти свавільно ввірвалась в мій світ
і розбила гладінь порцеляни
на мізерні скалки. Міцани
лиш за ним і поплачуть. Сюїт
в честь кохання, що ти принесла,
не почують зашкірні. Минущість
якнайменший порух задушить,
ще й зав'яже конкретно вузла,
щоб упевнитись в здійсненні чину...
І змете скалки віник в совок,
мов якісь черепки від мисок.
Не оплачем той світ, що загинув.

*Процюк С. Лицарі стилосу та кав'ярень: Есеї про
дев'ятдесятників. — К.: Смолоскип, 1996. — С.47.

10.6.1996

* * *

"Не пий, козаче" —
Україна просить...

Степан ПУЩИК

Ніч
Чужа шинкарка
Нова пісня
Хмільне кохання
Наше життя
в сучасній
незалежній
і суверенній Україні
мов після такої ночі
Похмелитися б
посте-
brate

24.6.1996

ЗНОВУ МЕТАФІЗИКА ВОСЕНИ?

Ти вперше віддалася восени.
Коли цвіли червоним ще бульвари
і промінь загубився в вовні хмари,
і день у сні, мов Сонце в айстрах, зник.
А незабаром рік... Подію цю
відзначимо ми келихом з шампанським,
вуста твої щедротами по-панськи
надовго не дадуть доріг ченцю...

26-27.7.1996

ДО УКРА(НИ)

(скологічне)

Ой, люлі, люлі, химерний смутку...

Петро Карманський

Сни, мій маленький мутантику,

Дасть тобі мама талантика...

Ганна Лев

Химерія. Киммерія. Оаза.

Зваблива ніч. Чсремха. Хутір. Сни.

І з ними Ти, не знаюча вини,

і Місяць, що у неба політ'язень.

Тобі зорю прип'ято на віки —

полину цвіт, що на гербі Невади*,

і вже не пісню фебову дріади**,

арійський міф дарують васильки.

Втікаєш хутко. Бог не здожене***.

Але, мутантко, ти йому навіщо?

Перун — і він тебе не оперічить

посвятою-паском. Не дошкульне

могила скіфська, з "бабами" і крамом,

курган козацький, "мамаї" прадиві...

І тільки квітень (тільки квітень!) привід

для смутку має рік у рік так само.

* Одна з неофіційних назв штату Невада — центру ядерних полігонів США — "Полиновий штат" (The Sagebrush State)

** Феб — "Осяйний", епітет бога Аполлона, дріади — богині дерев (тут — "аполлонівський" принцип життя, за Ф.Ніцше)

*** Натяк на міф про Аполлона і Дафну, яка, рятуючись від домагань бога, перетворилася в лавр і лавровий вінок став символом цього бога.

27.9.1996

У світі розіп'ято три народи —
Вірменія, Україна, Курдистан —
і ворог навіть був один — Осман,
і незалежність — в долі епізодик.
Під Сумгайтом, Бродами, Мосулом
із крові виростала пісня болю.
І зваблював нас той чи інший полюс,
або вели у щастя всіх під дулом.
За крок у бік негайна була кара —
ворожа заздрість правила за суд.
Нас закладала у фундаменти споруд
імперських снів стара, мов світ, примара,
донька ще Німрода — ловця птахів і душ,
що банту зводив Вавілонську в небо.
Ми стали всім за тризну і за потребу,
щоб Змій не повз між яблук і між груш...

29.9.1996

ПОВТОРЕННЯ ІСТОРІ ?

або

Знову про синю книжечку*

пам'яті Василя Стефаника
до речі, пророка в РУНВірі)

Ще нещодавно
інтелігенти
були рабами системи
чемно висиджували всілякі збори
і маршем минали фасади
несучи богорівних
Тепер прогрес!
Інтелігент став кріпаком —
гребеться на власній
земельній ділянці відробивши надурняк
панщину
на ланах просвітянських за перефарбованими
тими ж фасадами
Є надія на подальшу еволюцію?
Наступить
пролетаризація обезземленого інтелігента
(за вченням Маркса-Енгельса-Леніна-Сталіна-
Симоненко-Мороза) —
продамо свої клапті
власної гідності
і будемо тицяти один одному
"двосдушну"
синю книжечку:
"Оце моя хата, і моє поле, і
мої городи!" —
"Тай авус**!"

*паспорт

** (покутське діалект.) "кінець"

4-6.10.1996

* * *

У хмарочосах — власний мікроклімат.
Що не квартира — то своя пустеля,
хоча оаза інколи в оселях
трапляється. Проте, однак, але
вона погоди, все ж таки, не робить.
В пустелі рідко гостем щедрий дощ.
Але крізь неї, мов араб до прощ,
йдемо, долаючи піщані хвилі часу.

8.11.1996

* * *

Ярославові   Галушаку

А гадюк у Павлівці — катма!
Ареал розширився повзучих.
Наробили з добрив купи — й мак
з них росте і різний видом куцик.
Всередині ж — парники і жук...
Так і ми, розкидавши на купи
Україну, плодимо гадюк
і під серцем гріємо. Ось глупість!

19.11.1996

* * *

... грім капає із Золотих Воріт.

Тарас Мельничук

Дощі, мов древні заповіді...

Степан Процюк

А Місяць скапав інієм на ґрунт.
Зима безсніжна як любов без правди.
Димить завод ще. В кризи час він мав би
теж бути "без". Останній зиск секунд
зостався листю золотому жити.
Тріпочеться ще з вітром. Шелестить.
Вже під ногами вимерла блакить
дощами. А над нєю ворожбити
останню потребу справили для Сонця,
надалі ж тризпи — Місяцю і Смерті.
А в Ладі — Вессвіт. І стежки всі стерті
на карті снів, що ними час нас гончий
маленькі жертви заганяв у нори
свідомості. І тільки Зигмунд Фройд
приймає чемно випещених пройд,
щоб на аналіз взяти крові корінь.

5.12.1996

НЕОНІЛІ СТЕФУРАК

Неофіти ідуть, неофіти ідуть...

Тарас Мельничук

Ви вісники, покликані до чину?
Вчиніть любов у собі, далєбі,
ще час зими у Всесвіті не збіг,
не згосно і рану — Україну
в Божественному тілі. Від каміння
і під ногами, і під ворітьми
не раз ламали серце і ломи
та ідолам служили поклоніння
усупереч повчанню. Неофіти,
хай світ тремтить — орімо переліг!
Ми арії і діти у доріг
Русі-України (ніде правди діти).
Йдемо у вирій. Не мідяк у ртуті,
не шлях ілюзій, підступів і зрад.
Це путь новітніх Едд та Іліад,
щоб вік цвісти, мов Сонцю зранку, Ругі
святого Володимира. Земля
тепліша, як піколи (бо під нею!),
в роси намисто сон одяг лілею,
і ніжно небо обійма орля.

8.12.1996

Лиш спогади. Очей німа пітьма —
це сховок слів, надій і весні зваби.
Вовтузяться, неначе в порах краби,
думки, — та в них і клешень вже нема.
Німа оаза. Ніл і піраміди.
Спить фараон. Міцніш, ніж Гімсеней,
смерть узами зв'язала. Скарабей
(святий жук єгипетський) завсіді
котитиме червону кулю в небі,
від Сходу і до Заходу... Дарма!
Хрущів у нас у сто разів катма,
Кліщів — ще більше буде при потребі
в поезії зітхання і могил...
Останній день зими згадаєм ніжно,
хоч він утік від нас, немов грабіжник,
і вкрив дорогу рік, неначе пил...

28.2.-1.3.1997

* * *

пам'яті Івана Людвиговича Йосипіва
Життя минає, як з волами віз.
Зухвалі ігрища вбивають лабіринтом.
Могили гарні насипами. Цвинтар
думок і мрій (богєма чи маркіз
їх носії, як розміру пальта,
були — для нас це значення не має)
лиш як землі жаданої окраєць
для відпочинку цінний. Хижий птах
викохує дітей своїх у небо,
і падає, мов камінь, на гербі...
А іншим мірою призначений є біг
або повзком низинами (не зле бо).

16.5.1997

* * *

Пегасик з'їв давровий мій вінок
і муза з іншим утескла до шлюбу.
Дупло трухляве внів час? Чи дубу
Еллади Степової — на станок
перетворитись в шафу гарнітурну
в помешканні "нового українця"?
Чи у тахту (стояти навколінця
і тішити жону його безжурну,
що рознашіла вправами любові,
віками накопичених у генах...)?
Удар під корінь — плаче Ойкумена:
Земля і Кров, та ідол у діброві...
29.5.1997

* * *

Іванні Д-к

Твої веселі юні очі
дарують щастя, сні і мрії,
у них проникливі, пророчі
думки і щирі (справді, ніяк
інакше світові назвати) слова
розради. Ніжні, дивні,
примирливі, мов божества,
і, навіть, трішки агресивні.
З вогнем любові і провісні.
Із Духом Святості у крові.
З чуттям завжди безкомпромісним
до фальші. Бо на варті — совість,
на чатах серце в тебе... Впали
удари планетарні — ти
зумієш навіть час зухвалий
счинити нам і золотий
подарувати захід Сонця,
Купальську ніч, Іванів цвіт...
Бо ти — у чарівній суконці,
одна із фей, дівчат еліт.

6-7.6.1997

(За Володимиром Барна)

Пагіня —
це прагнення
її до НЬОГО

ВОНИ облітаються,
облітаються,
опадають.

Листок до листка —
і поцілунок і загадка!
Листок до листка —
і вчинок і стрим!

ВОНИ мужавіють на тобі. ВОНИ...

ВОНИ — пригнічені пальчики рук,

ВОНИ — наступність по Вас.

ВОНИ — тепер вже гомо символікус.

ВОНИ — відважили світові час.

ВОНИ — ОДИНИЦІ!

ПО НОВІЙ ДОРОЗІ

Ввечері віднесли чужинця...

Георг Траклъ

Зранку оголосили військове становище;
Епоха чаші вмирас; течія ріки зелених верб;
Автоматні черги біля магазину; біля ратуші гарнізонний
духовий оркестр.
Хмари кучугурами білими ростуть; з кільцем у носі буйвол міського
зоопарку нагадує тубільних мешканців.
Наречена паяца на арсені цирку під музичний супровід Майзла.
Її уста на вулиці Вашингтона у Львові загубили дитячий спокій,
Яким помаранчево тіпилися батьки. Ще не завершилися
дев'яності роки.
Якісь внизу трагікомедяться під вікнами; якийсь хеком заїдає
жовте ниво.
Писано яйця її поцілунками. Старий Іудей розкладає Тарот.
У неї теплі пальчики. Зволожено блукають вони вздовж
витонченого стовбуру
Самотнього дерева серед куців. Яке уселенське напруження
пронизує довколишній сад!
Душа завмирає в рожевих п'ятах, полудень сну білим цвітом
осипався.
Сита пантера ворухить вухком, клітки птахів ламають веселі трелі.
На тарелі велика Цікава Риба і від цього світу вона вже
не закрис рота.
Стара катедра сивими обрисами. Запахущий хліб —
жовтаво-стиглий, у квітковому пилку смаку неандертальця.
Молитва з вінцем у ідальні самотніх душ,
тут подадуть утіху, смачні книдлики старокаринтської кухні,
Усміхнені вишиті рушники, з ікон застережні рухи,
Годивники б'ють тишу червленого дня —
Розклеюються накази комендатури і пропускні пункти влаштовуються
перед цирком.
Як же розповісти про цей день. Химерна скульптура
Міркує над нашим буттям. Вічно,
Гримлять звуки вступного маршу артистів.
Солдати радісно вітають єдинокровних.

13.6.1977

Літературно-художнє видання
Бібліотека педагогічно-мистецького часопису
"Альма Матер"
Свідчення: Серія ІФ 216
Головний редактор Євген Гордичя

Проект-касета
"ІНСТАЛЯЦІЯ"
ГУЦУЛЯК ОЛЕГ БОРИСОВИЧ
ПТАХИ ТА ЛІЛІЇ: ПОЕЗІЇ

Редактор Кліщ Л.І.

Технічний редактор Фреїшин А.

Художник Осудар І.

Комп'ютерна верстка Макарова А.О.

Коректор Когут Є.В.

Підписано до друку 4.04.98р.

Формат

Папір

Друк

Облік.-вид. арк.

Тираж 1000 прим.

Г 97

ГУЦУЛЯК ОЛЕГ
Птахи та лілії: Поезії -
Ів.-Франківськ: Альма Матер, 1997. — с.: іл.
ББК 84.4 УКР 6.

**Івано-Франківський краєзнавчий
музей**

ВИПУСК 3